

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาของปัญหา

ภาษาหลายภาษาในแถบเอเชียเป็นภาษาที่มีคำลักษณนามมาใช้ เช่น ภาษาจีน ภาษาพม่า ภาษาไทย เป็นต้น ในภาษาไทยคำลักษณนามเป็นคำประเภทหนึ่งที่ปรากฏได้ทั้งกับคำนามและคำกริยา ส่วนมากมักใช้กับคำบอกจำนวนนับ คำชี้เฉพาะ และคำคุณศัพท์ เช่น ม้า 2 ตัว ม้าตัวนี้ ม้าตัวสีดำ คำลักษณนามเป็นคำที่จำแนกคำนาม และคำกริยาออกเป็นกลุ่มเป็นพวก เช่น จำแนก คำนาม ออกเป็น คำนามจำพวกสิ่งมีชีวิต คำลักษณนามที่ปรากฏกับคำนามจำพวกนี้ได้แก่ คน ตัว เป็นต้น และ คำนามจำพวกสิ่งไม่มีชีวิต เช่น คำลักษณนาม เล่ม คัน ฯลฯ อีกทั้งยังจำแนกคำกริยาออกเป็นคำกริยาบอกชนิด เช่น แดง พูด อย่างดี ฯลฯ ได้มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับคำลักษณนามในภาษาไทยไว้เป็นจำนวนมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะคำลักษณนามเป็นคำอีกประเภทหนึ่งที่ล่ามารถสะท้อนให้เห็นถึงโลกทัศน์ของผู้พูดภาษานั้นได้ แต่การศึกษาส่วนใหญ่มักจะศึกษาคำลักษณนามในภาษาไทยมาตรฐาน เช่น งานของพระยาอุปทิศศิลปสาร บรรจบ พันธุเมธา นววรรณะ พันธุเมธา เป็นต้น มีเป็นล้นน้อยเท่านั้นที่ศึกษาคำลักษณนามในภาษาถิ่น เช่น กันทิมา วัฒนประเสริฐ ศึกษาเปรียบเทียบคำลักษณนามในภาษาเขียงใหม่กับภาษากรุงเทพฯ และเมื่อพิจารณาจากงานวิจัยอื่น ๆ ปรากฏว่ายังไม่มีผู้ใดศึกษาคำลักษณนามในภาษาไทยโคราชไว้เลย ผู้ที่ศึกษาภาษาไทยโคราชส่วนใหญ่มักจะศึกษาเน้นหนักไปในด้านเสียง เช่น ชลิตา รินทร์พรหม (2520) ถาวร สุ่มงกย (2522) เป็นต้น สำหรับถาวร นั้นได้ศึกษาเรื่องความหมายของคำไว้ด้วย โดยศึกษาความหมายของชื่ออำเภอ และความหมายของคำบางคำในภาษาไทยโคราช โดยนำไปเปรียบเทียบกับความหมายของคำในภาษาอีสานและเขมร ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาคำลักษณนามในภาษาไทยโคราช

จากการสังเกตพบว่าผู้พูดภาษาไทยโคราชใช้คำลักษณนามต่างกันสำหรับคำนามคำเดียวกัน เช่น ลุ่มด 2 เล่ม ~ ลุ่มด 2 หัว

ไฟฉาย 2 กระบอก ~ ไฟฉาย 2 ดวง ~ ไฟฉาย 2 อัน

ดังนั้นจึงน่าสนใจที่จะศึกษาว่า การที่ผู้พูดภาษาไทยโคราชใช้คำลักษณนามต่างกันกับคำนามคำเดียวกันนั้นจะมีตัวแปรทางสังคมใดมากำหนดพฤติกรรมนี้หรือไม่

นอกจากนี้แล้ว ยังมีการใช้คำลักษณนามในลักษณะตรงข้าม กล่าวคือ การใช้คำลักษณนาม คำเดียวสำหรับคำนามหลายคำ เช่น คำลักษณนาม ลูก ใช้กับคำนาม ไห กระสอบ บีบ เป็นต้น จึงน่าจะสนใจว่าคำนามที่ใช้คำลักษณนามร่วมกันนั้น มีลักษณะทางความหมายร่วมกันหรือไม่

อนึ่งผู้วิจัยได้ทดลองเก็บข้อมูลครั้งแรกโดยมีสมมุติฐานว่า ผู้พูดภาษาไทยโคราชต่างอายุ กัน จะมีการใช้คำลักษณนามต่างกัน กล่าวคือ ต่างกันทั้งจำนวนของคำลักษณนามที่ใช้และการใช้ คำลักษณนามกับคำนาม ผู้วิจัยได้สอบถามผู้พูดภาษาไทยโคราชที่หมู่บ้านปิงทับปรางค์ ตำบลกระโทก อำเภอโชคชัย จำนวน 8 คน ซึ่งมีทั้งเพศชาย และเพศหญิง มีอายุประมาณ 20 ปีกลุ่มหนึ่ง 40-60 ปีกลุ่มหนึ่ง และมากกว่า 60 ปีอีกกลุ่มหนึ่ง คำนามที่ใช้เป็นข้อมูลมีประมาณ 150 คำ ผล ปรากฏว่า การใช้คำลักษณนามแตกต่างกันนั้นเป็นไปตามอายุของผู้พูด คือ ผู้พูดรุ่นเล็กที่มีอายุ ประมาณ 20 ปี มีจำนวนคำลักษณนามใช้มากกว่าผู้พูดที่มีอายุ 40-60 ปี และ 60 ปีขึ้นไป นอกจากนั้นคำนามที่ใช้กับคำลักษณนามแต่ละคำก็มีจำนวนแตกต่างกันด้วย เช่น ผู้พูดสูงอายุมีจำนวน คำนามที่ใช้กับคำลักษณนาม ลูก เป็นจำนวนมาก ในขณะที่ผู้พูดรุ่นกลาง และรุ่นเล็ก มีจำนวนคำนาม ที่ใช้กับคำลักษณนาม ลูก ลดลงตามลำดับ ผลอีกประการหนึ่งที่ได้คาดไว้ล่วงหน้าจากการทดลอง เก็บข้อมูลครั้งนี้ คือ ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า ผู้บอกภาษาอาชีพต่างกัน คือ อาชีพเกษตรกรรม และค้าขาย ก็มีการใช้คำลักษณนามต่างกันด้วย จากการสำรวจเบื้องต้นนี้ ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาให้ถ่องแท่ว่าการใช้คำลักษณนามแตกต่างกันจะเป็นไปตามอายุและอาชีพของผู้พูดจริงหรือไม่

เหตุผลที่ผู้วิจัยเลือกศึกษาการใช้คำลักษณนามที่หมู่บ้านปิงทับปรางค์ ตำบลกระโทก อำเภอโชคชัย เพราะเป็นหมู่บ้านซึ่งประชากรใช้ภาษาไทยโคราชเป็นภาษาพูดในชีวิตประจำวัน และจากคำบอกเล่าของชาวบ้าน¹ หมู่บ้านนี้มีอายุประมาณกว่า 100 ปี เนื่องจากหมู่บ้านมีอายุเก่าแก่กว่าภาษาที่ใช้จะมีภาษาไทยมาตรฐานเข้ามาปะปนน้อยกว่าหมู่บ้านอื่น และอาจถือได้ว่าคำลักษณนามที่ใช้ในหมู่บ้านนี้เป็นตัวแทนของคำลักษณนามในภาษาไทยโคราชได้

¹ นายหรั่ง ฝนกระโทก อายุ 89 ปี นายแจ่ม หมิวกระโทก อายุ 78 ปี และนายฝัก มุยกระโทก อายุ 57 ปี

1.2 วัตถุประสงค์

1.2.1 เพื่อศึกษาว่าคำลักษณนามที่ผู้พูดภาษาไทยโคราชใช้พูดกันที่บ้านบึงทับปร่างค์ ตำบลกระโทก อำเภอโชคชัย มีอะไรบ้าง และวิเคราะห์หาคำนามที่ใช้กับคำลักษณนามคำเดียวกันมีลักษณะร่วมกันอย่างไร

1.2.2 เพื่ออธิบายความต่างของการใช้คำลักษณนามในหมู่ผู้พูดภาษาไทยโคราชในหมู่บ้านดังกล่าวว่าจะอธิบายด้วย อายุ และอาชีพของผู้พูดได้หรือไม่ หรืออาจมีปัจจัยอื่นที่มา กำหนดการแปรในการใช้คำลักษณนามในภาษาไทยโคราช

1.3 ขอบเขตการศึกษา

1.3.1 ศึกษาเฉพาะคำลักษณนามในภาษาไทยโคราช ซึ่งพูดกันที่บ้านบึงทับปร่างค์ ตำบลกระโทก อำเภอโชคชัย จังหวัดนครราชสีมา

1.3.2 ในการวิจัยครั้งนี้ได้แบ่งผู้บอกภาษาไทยโคราชออกเป็น 3 กลุ่มอายุ และ 2 กลุ่มอาชีพ เพื่อเปรียบเทียบว่า ผู้บอกภาษาทั้ง 3 กลุ่มอายุ และ 2 กลุ่มอาชีพ ใช้คำลักษณนามแตกต่างกันหรือไม่

* 1.3.3 ผู้วิจัยไม่ได้นำเรื่องเพศและการศึกษาเข้ามาเป็นตัวแปรในการศึกษานี้ ทั้งนี้ เพราะจากการทดลองเก็บข้อมูลครั้งแรกพบว่า เพศชายไม่ค่อยมีความละเอียดอ่อนในการใช้คำลักษณนาม จึงได้กำหนดให้เพศหญิง เป็นผู้บอกภาษาเท่านั้น สำหรับเรื่องการศึกษานั้น ประชากรส่วนใหญ่มีการศึกษาไม่แตกต่างกันมากนัก คือจบการศึกษาชั้นสูงสุดระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เท่านั้น ผู้วิจัยจึงควบคุมตัวแปรในเรื่องการศึกษา โดยกำหนดให้ผู้บอกภาษาจบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เท่านั้น พระราชบัญญัติการประถมศึกษาปี พ.ศ. 2467

1.3.4 ศึกษาเฉพาะคำลักษณนามที่ปรากฏร่วมกับคำนามเท่านั้น เช่น ดินล่อ 2 แท่ง ลุ่มด 2 เล่ม ฯลฯ จะไม่ศึกษาคำลักษณนามที่ปรากฏร่วมกับคำกริยา เช่น เขาถูกตี 2 ที แดงพูด 2 ครั้ง ฯลฯ

1.4 สมมุติฐานการวิจัย

1.4.1 การใช้คำลักษณนามในภาษาไทยโคราชที่หมู่บ้านดังกล่าวมีการแปร

1.4.2 ความต่างในเรื่องจำนวนของคำลักษณนาม และการแปรในการใช้คำลักษณนาม จะอธิบายได้ด้วยอายุ และอาชีพของผู้พูด

1.5 ขั้นตอนและวิธีดำเนินการวิจัย

1.5.1 ทำการสำรวจเบื้องต้นเพื่อเลือกผู้บอกภาษา ผู้วิจัยได้ขอความช่วยเหลือจาก ฝ่ายทะเบียน อำนวย โขชัย จังหวัดนครราชสีมา ทำให้ได้รายชื่อประชากรพร้อมทั้งที่อยู่จาก ทะเบียนบ้าน (ท.ร.14) ประชากรที่เลือกไว้เป็นเพศหญิงที่เกิดระหว่างปี พ.ศ. 2467-2476 ซึ่งจัดเป็นกลุ่มที่มีอายุระหว่าง 50-59 ปี¹ เหตุผลที่เริ่มจากปี พ.ศ. 2467 เพราะในปีดังกล่าว มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติการประถมศึกษา เพื่อให้บังคับให้ราษฎรศึกษาถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นอย่างต่ำเป็นปีแรก อีกกลุ่มหนึ่งเป็นผู้ที่เกิดระหว่างปี พ.ศ. 2487-2496 ซึ่งจัดเป็น ประชากรกลุ่มที่มีอายุ 30-39 ปี และกลุ่มสุดท้าย เป็นผู้ที่เกิดระหว่างปี พ.ศ. 2507-2514 ซึ่ง จัดเป็นประชากรกลุ่มที่มีอายุ 12-19 ปี รายละเอียดของประชากรที่ได้มาจาก ท.ร.14 เป็น รายละเอียดเกี่ยวกับปีที่เกิด และที่อยู่เท่านั้น ส่วนรายละเอียดเกี่ยวกับอาชีพ และการศึกษายัง ขาดอยู่ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ขอความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่บ้านในการสำรวจว่าประชากรเหล่านี้จบ การศึกษาชั้นใด มีอาชีพอะไรบ้าง และประชากรเหล่านี้ยังอาศัยอยู่ในหมู่บ้านดังกล่าวหรือไม่ เมื่อได้ข้อมูลเกี่ยวกับอายุ อาชีพ และการศึกษาแล้ว จึง เลือกผู้บอกภาษาที่มีคุณสมบัติตามที่ผู้วิจัย กำหนด

1.5.2 รวบรวมและศึกษาเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่องคำลักษณนามทั้งภาษาไทย และภาษาอังกฤษ

1.5.3 รวบรวมคำนามจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ปี พ.ศ. 2493 และ 2525 และพจนานุกรมภาคอีสาน-ภาคกลางของสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า (ดีลุ่มหาเถระ)

1.5.3.1 เกณฑ์ในการเลือกคำนาม

ก) การเลือกคำนามเพื่อลอบถ่มผู้บอกภาษา มีเกณฑ์ดังนี้

1) เป็นคำนามที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน และอาชีพของ ชาวบ้าน

2) เป็นสิ่งที่ชาวบ้านรู้จัก หรือมีความคุ้นเคย

ข) คำน เมที่ตัดออกมีดังนี้

1) คำนามนับไม่ได้ ได้แก่

(ก) นามที่เป็นนามธรรม เช่น ความดี ความเลว ฯลฯ

¹นับถึงปี พ.ศ. 2526 ซึ่งเป็นปีที่เริ่มการวิจัยนี้

(ข) นามนับไม่ได้แต่ใส่ภาชนะให้นับได้ เช่น ยาหม่อง
เหล้า น้ำ ผงชกฟอก แป้ง ยาสีฟัน ฯลฯ

(ค) ปรากฏการณ์ธรรมชาติ เช่น ฝนตก พัดร้อง พายุผ่า
 ฯลฯ

2) คำนามแสดงสถานที่ เช่น ตำบล อำเภอ หมู่บ้าน เมือง
จังหวัด ประเทศ ฯลฯ

3) คำนามแสดงเวลา เช่น ชั่วโมง นาที ปี วัน เดือน ฯลฯ

4) คำนามแสดงมาตราเชิง ตวง วัด เช่น เมตร หลา กิโลกรัม

5) คำนามที่แสดงหมวดหมู่ของคน และสัตว์

6) อาหารทุกชนิด

7) เครื่องใช้ไฟฟ้าใหม่ ๆ และเครื่องทุ่นแรงที่ไม่เกี่ยวข้อง
กับชีวิตประจำวัน และอาชีพของชาวบ้าน เช่น วิทยุโอเพอ
เครื่องซักผ้า เครื่องพิมพ์ดีด เครื่องคิดเลข ลูกคิด ฯลฯ

1.5.3.2 สัตว์คำนาม

ก) สัตว์คำนามเป็นประเภทต่าง ๆ 18 ประเภท ได้แก่

1) เครื่องใช้ในบ้าน เช่น แก้วซี ค้อน ตะเกียง กระจบอง
 ฯลฯ

2) เครื่องใช้ในครัว เช่น หม้อ กระทะ ครก ฯลฯ

3) เครื่องใช้ในการประกอบอาชีพ เช่น ลอบ ยอ เคียว ฯลฯ

4) อุปกรณ์การเขียน เช่น สมุด ดินสอ ปากกา ฯลฯ

5) เครื่องเล่น เช่น ตะกร้อ ลูกบอล ลูกโป่ง ฯลฯ

6) สิ่งก่อสร้าง เช่น บ้าน โบสถ์ ศาลา ฯลฯ

7) ส่วนประกอบของสิ่งก่อสร้าง เช่น ประตู หน้าต่าง บันได
 ฯลฯ

8) พาหนะ เช่น รถยนต์ เรือ ศักรยาน ฯลฯ

9) เครื่องประดับ เช่น แหวน กำไล ตุ้มหู ฯลฯ

10) เครื่องดนตรี เช่น กลอง โทณ ฉิ่ง ฯลฯ

- 11) มนุษย์ เช่น ตำรวจ พยาบาล ฯลฯ
 - 12) อวัยวะคน เช่น แขน มือ ขา ฯลฯ
 - 13) อวัยวะสัตว์ เช่น หาง ปีก หู ฯลฯ
 - 14) พืช ผัก ผลไม้ เช่น ต้นมะม่วง ผลมะพร้าว กระจ่าง
 ฯลฯ
 - 15) ดอกไม้ เช่น ดอกบัว ดอกตะแบก ฯลฯ
 - 16) สัตว์ เช่น ไก่ วัว ปลาหมึก ฯลฯ
 - 17) สิ่งที่มีอยู่แล้วตามธรรมชาติ เช่น หิน ดาว พระจันทร์
 ฯลฯ
 - 18) อื่น ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ กิฬา ล้อรถ ฯลฯ
- ข) ลอกคำนามลงบัตรคำ 1 บัตร ต่อ 1 คำ

1.5.4 นำตัวแปรทางสังคมมาพิจารณาการเลือกผู้บอภาษาซึ่งเป็นเพศหญิง และจบการศึกษาภาคบังคับตามพระราชบัญญัติประถมศึกษาปี พ.ศ. 2467 ตัวแปรที่ใช้คือ อายุ และอาชีพ อายุแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มอายุ คือ กลุ่มอายุ 12-19 ปี 30-39 ปี และ 50-59 ปี สำหรับอาชีพ ผู้วิจัยศึกษา 2 อาชีพคือ อาชีพเกษตร และค้าขาย

1.5.5 กำหนดจำนวนผู้บอภาษา ในหมู่บ้านดังกล่าวมีข้อจำกัดบางประการในการกำหนดจำนวนผู้บอภาษา กล่าวคือ หญิงที่มีอายุและการศึกษาเท่าที่ผู้วิจัยกำหนดในอาชีพค้าขาย มีเป็นจำนวนน้อยมาก ดังนั้นจึงจำเป็นต้องใช้ผู้บอภาษาเท่าที่มีอยู่ และมีคุณสมบัติตรงตามที่กำหนด ทำให้ได้ผู้บอภาษาในอาชีพค้าขาย กลุ่มอายุละ 3 คน จึงจำเป็นต้องกำหนดจำนวนผู้บอภาษาในอาชีพเกษตรทั้ง 3 กลุ่มอายุ เป็นกลุ่มอายุละ 3 คนด้วย ดังนั้นผู้บอภาษาในแต่ละกลุ่มอายุของ ทั้ง 2 อาชีพ จึงมีกลุ่มอายุละ 3 คน รวมเป็นผู้บอภาษาอาชีพละ 9 คน รวมจำนวนผู้บอภาษา ทั้งสิ้น 18 คน ดังแสดงในตารางข้างล่างนี้

อายุ อาชีพ	12-19 ปี	30-39 ปี	50-59 ปี	รวม
เกษตรกร	3	3	3	9 คน
ค้าขาย	3	3	3	9 คน
รวม	6	6	6	18 คน

1.5.6 นำคำนามซึ่งรวบรวมได้ประมาณ 490 คำ ไปสัมภาษณ์จากผู้ออกภาษาที่เลือกไว้ เพื่อดูปรากฏการณ์ร่วมของคำนามกับคำลักษณนาม ผู้วิจัยสัมภาษณ์ผู้ออกภาษาด้วยภาษาไทยโคราช โดยใช้วิธีดังต่อไปนี้

1.5.6.1 วิธีสับกลุ่มคำนาม เช่น เริ่มต้นสัมภาษณ์ผู้ออกภาษาด้วยคำนามในกลุ่มเครื่องใช้ในครัวจำนวนหนึ่ง เช่น "ที่บ้านมีแก้วไหม มีมากไหม"

'มีกระต่ายขูดมะพร้าวใช้ไหม มีอยู่เท่าไร' ฯลฯ แล้วสลับไปถามคำนามในกลุ่มยานพาหนะ เช่น 'ในหมู่บ้านมีรถยนต์มากไหม' 'เรือล่องมีไหม มีอยู่เท่าไร' ฯลฯ

1.5.6.2 วิธีให้คำนามนั้นไปปรากฏในปรบท และให้ผู้ออกภาษาบอกคำลักษณนามที่ใช้กับคำนามนั้น เช่น 'พ้อมีผ้าขาวม้าอยู่ 2__ จะเรียกว่าผ้าขาวม้า 2 อะไร' 'ฉันซื้องอบมา 1__ เรียกว่ามีงอบ 1 อะไร' ดังนี้ เป็นต้น เมื่อผู้ออกภาษาบอกคำลักษณนามออกมา ผู้วิจัยจะบันทึกลงในบัตรรายการคำ ซึ่งแบ่งเป็นตารางตามอายุและอาชีพ

1.6 ขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล

1.6.1 แยกคำนามที่ผู้ออกภาษาใช้คำลักษณนามแบบที่มีการแปร ออกจากแบบที่ไม่มีการแปร การใช้คำลักษณนามแบบที่มีการแปรคือ มีผู้ออกภาษาจำนวนหนึ่งใช้คำลักษณนามต่างไปจากคนส่วนใหญ่ ส่วนแบบไม่มีการแปรคือ การใช้คำลักษณนามคำเดียวกับคำนามคำเดียว หรือกลุ่มเดียวเสมอ

1.6.2 นำคำนามที่ผู้บอกภาษาใช้คำลักษณนามแบบมีการแปรมาจัดเป็นกลุ่ม ๆ โดยดูว่าคำนามคำนั้นผู้บอกภาษาทั้ง 18 คน ใช้คำลักษณนามใดมากกว่าคำลักษณนามคำอื่น แล้วจัดคำนามคำนั้นไว้กับคำลักษณนามที่ผู้บอกภาษาใช้มากกว่าคำอื่น ๆ ตัวอย่างเช่น

คำนาม	เกษตรกรรม			ค้าขาย		
	12-19 ปี	30-39 ปี	50-59 ปี	12-19 ปี	30-39 ปี	50-59 ปี
พระมหากษัตริย์	องค์/คน	องค์	องค์	องค์	องค์	องค์
พระราชินี	องค์/คน	องค์	องค์	องค์	องค์	องค์
ซี	องค์/คน	องค์	องค์/คน	องค์	องค์	องค์
ญาติ	องค์/คน	องค์/คน	องค์	องค์	องค์/คน	องค์
พระ	องค์	องค์	องค์	องค์	องค์	องค์
เณร	องค์	องค์	องค์	องค์	องค์	องค์

จากตัวอย่างสรุปได้ว่า ผู้บอกภาษาส่วนใหญ่ใช้คำลักษณนาม องค์ ดังนั้นจะจัดคำนามกลุ่มนี้ไว้กับคำลักษณนาม องค์ ดังนี้ เป็นต้น ส่วนคำลักษณนามที่มีผู้ใช้เป็นจำนวนน้อย จะจัดไว้ต่างหาก

1.6.3 นำคำนามที่ปรากฏกับคำลักษณนามคำเดียว กับมาหาลักษณธรรมะร่วม

1.6.4 นับจำนวนคำลักษณนามที่มีปรากฏในข้อมูล โดยนับคำลักษณนามทุกคำที่มีผู้บอกภาษาใช้

1.6.5 นับจำนวนคำลักษณนามที่มีปรากฏในผู้บอกภาษาแต่ละอายุและอาชีพ เพื่อดูว่าผู้พูดที่มีอายุและอาชีพต่างกันมีจำนวนคำลักษณนามใช้แตกต่างกันหรือไม่

1.6.6 นำตัวแปรทางสังคมมาพิจารณาว่า ตัวแปรอายุ และอาชีพ มีผลต่อการใช้คำลักษณนาม และต่อจำนวนของคำลักษณนามหรือไม่

1.6.7 พิจารณาว่ามีตัวแปรอื่น ๆ หรือไม่มีที่มีผลต่อการใช้คำลักษณนาม และต่อจำนวนของคำลักษณนามในภาษาไทยโคราช

1.6.8 สรุปผล

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 ทำให้ทราบว่าคุณลักษณะนามในภาษาไทยโคราชมีอะไรบ้าง และมีการใช้อย่างไร

1.7.2 ให้ข้อมูลเพื่อการเปรียบเทียบคุณลักษณะนามในภาษาไทยโคราชกับถิ่นอื่น ๆ

1.7.3 เป็นแนวทางในการศึกษาภาษาไทยโคราชในเรื่องอื่น ๆ โดยนำตัวแปรทางสังคมบางประการมาใช้ในการศึกษา

1.7.4 เป็นแนวทางในการศึกษาภาษาไทยถิ่นอื่น ๆ ในเรื่องเดียวกัน

1.7.5 การศึกษาคำคุณลักษณะนามในภาษาไทยโคราช ทำให้มองเห็นโลกทัศน์ของผู้พูดภาษา และการแปรในการใช้คำคุณลักษณะนามยังแสดงถึงการเปลี่ยนแปลงโลกทัศน์ของผู้พูดภาษาด้วย

1.8 ข้อมูลเกี่ยวกับหมู่บ้าน ปิงหับปรากฏเป็นชื่อหมู่บ้านหนึ่งในตำบลกระโทก¹ อำเภอโชคชัย จังหวัดนครราชสีมา ตั้งอยู่ห่างจากอำเภอโชคชัยไปทางทิศเหนือประมาณ 4 กิโลเมตร และห่างจากตัวจังหวัดนครราชสีมาประมาณ 26 กิโลเมตร หมู่บ้านมีขนาดใหญ่พอสมควร ประกอบด้วยประชากรจำนวน 2,092 คน หรือ 375 หลังคาเรือน ประชากรส่วนใหญ่มีอาชีพเกษตรกรรม หมู่บ้านต่าง ๆ ของอำเภอโชคชัย และที่ตั้งหมู่บ้านปิงหับปรากฏแสดงในแผนที่ดังนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ ตำบลกระโทกประกอบด้วยหมู่บ้าน 18 หมู่บ้าน บ้านปิงหับปรากฏเป็นหมู่บ้านหมู่ที่ 16

แผนที่สังเขป อำเภอไชยชัย จังหวัดนครราชสีมา

